

LỤC BÁT

Hoàng Xuân Sơn



Layout trình bày: Phạm Văn Nhân
Kỹ thuật & điều hành: Trần Hoài Thu
tranh bìa: Hoàng Xuân Sơn
Bạt: Cao Vị Khanh
Phụ bản: Trần Quý Thoại
162 trang
Thư Án Quán xuất bản

Mở

Lục Bát Hoàng Xuân Sơn được ra đời như là tấm lòng của Thư Quán Bản Thảo và anh em chủ trương đối với một nhà thơ đã dành cho TQBT những ân tình văn chương đặc biệt trong suốt hơn hai năm qua. Trong 14 số, hầu như không có số TQBT nào lại không có thơ anh. Có thể nói sự hình thành của tập thơ này là kết quả của một công trình chung mà chúng tôi gọi là "project HXS". Mỗi người trong nhóm đều có phần hành riêng. Phạm Văn Nhân lo layout trang ruột. Cao Vị Khanh lo phần giới thiệu. Trần Hoài Thu lo phần in ấn, design bìa, tìm loại giấy in thơ đặc biệt, và điều hành tổng quát. Riêng Trần Bang Thạch thì ở vai trò trừ bị. Trần Quý Thoại cung cấp phụ bản.

Và cuối cùng, là niềm vui. Với anh, thêm một đứa con tinh thần được ra đời. Và với chúng tôi, ít ra, từng trang giấy lóng lánh giọt mồ hôi, và tình bạn hữu, cuối cùng biến thành màu rượy đỏ. Pha thêm ngọt ngào cho Lục Bát HXS của anh.

*Thay mặt TQBT và Thư Án Quán
Trần Hoài Thu*

Ngỏ

Ừ ! xem
sáu
tám ngược đời
chữ ngất ngư
chữ
câu đòi đoạn
câu
gọi rằng
lục bát nằm lâu
ề mình đứng dậy
thành

câu thơ
rời.

Ba lá

Bao la em
đồng cỏ tôi
xuồng trăng ba lá
sụt
trời
tâm thanh
rằm yên
mặt nước khuynh thành
ở ba vạn kiếp
hùng anh một giờ
tôi chào em 'say hello!'
vẻ chi tiếng lạ đuôi cờ vẫn nheo
con mắt xưa
cháy rục đèo
phải chi núi lở
còn theo sông về
thâm xuyên em
thọ tư bề
quyền tôi mặt rệp
còn che nổi gì ?

tháng ba không ba

Dựa cột.

Một lần
dựa cột nằm nghe
chim trời
cá nước
gọi về hư không
trăng sao
tưởng để trong lòng
ai ngờ
vãn lục phai hồng thể kia
buộc vào
một nhánh sương khuya
chờ mai nắng lửa
tan lia
nguyện hư.

Áo xuân xưa

Vịn hờ
vai áo em
xưa
ngõ chòm mây trắng bay qua
vực hồng
có đôi chim vợ chim chồng
hót tràn khe lãnh
rừng thông
nắng trào
ửng mùa xuân
tới non cao
du hồn tiểu lục
hoá vào đại ân
chín rồi
quả mộng trầm luân
áo em trắng giữa muôn phần
cỏ cây.

1990

Gọi bầy

Sáng nghe chim nhận kêu bầy
mới hay biên độông mùa cây lá tàn
không chừng mây bão lần sang
núi chân người ở lang thang dặm về
mỗi chiều thấp một tầng mê
tiền thân huyễn mộng kéo lê thê dài
đêm ơi thoát dậy hình hài
cho mùa nhẹ trở trên vai mộng nhàu.

Chương sông

*(Áo trắng dài như biển
như sông lỏng lỏng nước hờ. chau)*

đi đi
mây phát tang. đầu
còn chi mong, ngó
sâu âu một mình
rớt xuống ngôi đời chùng chình
mưamư
chiều. xó - làm tỉnh bữa, rời
áo biển nom như trắng. ngời
như gương lược. kín
như trời, ngực thơm
thà đừng gặp. thà hơn
xanh rêu đại ủ vết mòn thai hương

cổ kính đời xưa cũng dường
áo sông ra biển chớp nguồn
thôi
giăng.

juin 03

Tựa như

*"Tôi như trẻ nhỏ tìm nơi nương tựa
mà sao vẫn cứ lạc loài"...*

Trịnh Công Sơn

Nhìn trong con mắt lạc thần
lửa oan mê rưng
lửa phân thư
bay
nằm tro xương
thếp chữ
gầy
hồn còn nghi hoặc
giữa quay quắt
lời
mớm tình gạ gẫm tình khô
sắt son chi nữa vụng đời ngậy ngậy
chờ nhau
trắng cuộc an bày
trên duyên phận nhỏ
thấp ngày vị vong
trắng phơi
suốt một quãng đồng
nhân quần ai nữa ?
còn
không
tuổi người
đằng đằng
sát một niềm vui
giữa giờ khóc tận ai cười buốt
âm
Hú đêm thâu
mực đời. trầm
rưng rưng cung bậc từ thâm xuyên nào
gợn hồ một ánh nước
xao
thôi nương về buổi hạnh đào phát phơ
buồn lâu
vai đá cũng như

ôm hờ thân tượng
nghìn thu gói trào
giọt trời mù giọt
ngiên sao
thức hồn vụn giả
cùng lao xao đời
mai về xương thịt còn tươi
hay mùa đã chín
lựa ngời xuân thanh
đón đau xưa cũng một nhành
từ đôi mắt lạc hết tinh anh
rời
thôi về
thôi về
cơ ngơi
cõi hoang lương với khóc cười
tựa như.

tháng tư hai ngàn lẻ một

Bụi bờ

Một lần
giải thủy
phát phơ
dòm sau ngó trước
bụi
 bờ
ở đâu
cũng liêu mưa
xuống
gậm câu
on em vũ lộ
ướt
đầu tóc xưa.

Buổi sáng

Buổi sáng
làm tình
làm thơ
trộn chung
đôi cái mơ hồ
ngẫu nhiên
vờ im thin thít
một miền

nghe trong yên ắng
đã phiên lụy
ra
sợ buồn
treo cỏi người ta
chớp giăng từ buổi
thiên la mịt mù
trống trơn
vỗ cái bập bùng
bước đi phận mỏng
cô
cùng
thế gian
chào em bến mộng phù trầm
một phen trôi buộc tơ tằm
thiết thao

Hẹn xưa
nhớ cuộc vui nào
hào hoa áo cũ
mùa tao ngộ
về
có là ngan ngát tình quê
chao ơi nếp rũ
còn khuê tóc nồng
chừ theo cái bể cái bông
sợ tơ chỉ thắm
vẫn lòng mai sau ?
in hình
khát một bể dâu
mà trắng thiếu phụ
quên màu áo khăn

Buổi sáng
năm nư
chiều
chấn
trở vai nhìn suốt vệt hần
thâm xuyên.

mai 2002

Vãn ngòi

tặng Cao Vị Khanh

Ngòi bên cửa
lọt ưu phiền
để chùng năm tháng

đã quên
lòng người
một vòng dang rộng xa khơi
một ôm hụt hẫng
phiên trời thâm căn
ngồi nghe thương thể lịm dần
với môt meo nắng
với tần ngần
mưa
 với mưa
 với mưa
 với mưa
với môi bần bật âm thừa khổ sai
ngồi bên lệ cổ di hài
để chùng năm tháng
đã dài
thiên thu
ngồi vàng vọt
bóng trắng
lu
với riêng ngồi lại
ao tù
thiết thân.
cuối tháng bảy không hai

Lượng xuân

Ngửa lòng
uông một lượng xuân
chén nâng đầu ngõ
hoa trùng phùng
tươi
thấy trăm hồng diện bên đời
và mắt môi sáng
giữa cười thanh thiên
chén nghinh
trút hết lụy phiền
chén ngây ngây mộng
bình yên
cõi người
xin nồng
cạn một chén tôi
mừng uyên ương
giữa
núi đồi
ly tan.

avril. 2000

Tà huy

Ngồi nghe phương bối rụng dần
hồn sơ thu lãnh ngoài sân qua về
âm khàn nhớ bạn xa quê
lòng anh cũng nhớ trăng thề xiết bao
còn trong thương thế cách nào
cũng không vợi hết trúc đào nắng xuân
giờ đây sương khói thất thần
ngàn thu lạnh bởi một trần mây sa
giọng thương nảo nuốt trăng tà
giọng rù bóng tiệp với tà huy xưa.

Làm thơ

Làm thơ ơi hỡi làm thơ
cầm lên bỏ xuống một tờ giấy trơn
nước đầu tắt nghẽn giữa bồn
mẹ ơi, cá mú làm răng chết chìm ?

Như tim

Những bài thơ cũø như tim
như tơ gan, ứa. như lim lịm
mê
một chữ phiên không ra. đề
lên tiệm thức, nhớ. niềm quê trẻ tràng
ai quay đi mà chân hoang mang
mượt óng lưng. hương trộm. vai. choàng khuê dung
nét ơi !
chiều
tấy không cùng
đêm như hoa tưởng
như lỏng lỏng
trắng
miệng cười
thèm ? nhớ môi chằng ?
cắn đôi hạt ngọc vỡ
mẩn mẩn
tim.

15.07.03

Giải

Sau cơn mê giải tán. mình

một tan biến giữa hành tinh
mù mờ
phải là đây. đời
thực ? mơ ?
chút còm cộm nổi hững hờ
thịt
da
tóc của trời
sương tuyết pha
tóc người mây sợi phồn hoa lạc loài
chưa hề tâm. nguyên. phôi thai
lòng đêm vẫn trở bên ngoài mộng du
chân trên mắt cá tuyết mù
còn nghe bước dẫm nghìn thu tội tình
thôi
năm. giải với điều linh
với trăng thất thổ dị hình cu ru mang
nhỡ mai sau
vết hoang đàng
buồn
chân chim. nhớ
trần gian lại về.

cuối. tám. linh hai

Dặm trường

(gởi Trần Doãn Nho)

thân chín ù ê
qua sông mới thấy
mệt mề
truân chuyên
Trần Hương
từ độ bung biên
đã toi cánh áo
vạn miền khất du
con mắt đất
kẽ ngực tù
bàn tay sẽ nhón thiên thu
về trời
bây giờ hồn
đậm
trăng khơi
nửa mùa thuyên
nửa cuộc hời
nhân gian.

octobre 2001

Đi đường

Khi cầm tay số bẻ ngang
là xe đã lộn xuống đàng lưu linh
cuộc đời như thoáng rượu khinh
uống vô cũng nặng mấy thành máu xương
ừ thôi, mình kẻ đi đường
vọc tay một nắm mù sương cuối đèo.

Tím chiều

Mây hoe trời tím giải
chiều
lượng tâm ở ngón phù điêu
huyền cầm
tiếng hồ
vỡ đại tòng lâm
hiu hiu trầm tử
vết chàm dung nhan
ngồi nhây sợ nước lan tràn
suối khô cốc đã lấm than mấy mùa
mắm mỏng
thu được đượcthua
ngoài thiên nan đã cuộc cờ khôn vầy
ngồi nhây
không chóng thì chầy
đỏ hoe mắt tượng
khíu ngày thanh thiên
tím chiều tro trát bình yên
thèm nghe một chút mưa hiền
thở than.

(chia tay VTH - Scratch) 0303

Chữ biệt

tặng chị Bích Huyền

Chẳng đành lối cũ mang mang
một đi
dạ ở
tâm hàng phục
nghe
như tiếng gọi con trăng
thề
vỡ đôi con nắng phu thê điệp trùng
suối hồn
ngậm miếng thủy chung

mà đâu sôi máu ?
chảy cùng thịt xương
thôi sương hoa buổi lên đường
hàm ân vĩnh quyết
tỏ tường
thai nhi.

tháng bảy không ba

Đợi xe chiều ba mươi, cảm

Co ro
hình tuyết xô về
trên môi đốm lửa
dài lê thê
rồi
bây giờ
xe cộ nằm nơi
người đầu lặn lội
giữa đời vô tri
cuối năm rồi đây chứ gì ?
nghe trong toan tính
bác

 chì
gọi nhau
một giờ
tuyết vẫn trắng phau
một đời xô tóc
bạc màu khói hương.

giao thừa Canh Ngọ/Tân Mùi

Bài cảm ơn trên lưới
Gửi bằng hữu Quán Văn Nghệ

Cám ơn, vì vút một đường
tâm tư bằng hữu thắt rường cột ta
rộng thêm chút nữa, giang hà
tươi thêm chút nữa thịt da của đời
xin cám ơn, đẹp nụ cười
trăm câu thân ái ngọt lời ca êm
cám ơn người
cám ơn em
con sông lá thắm xuôi thuyền nhược vong
cám ơn chữ nghĩa một vòng
trăng thiêng cô độ
hùng đông mặt trời
cám ơn vì tính, lạ đời
hong nhau bếp lửa nhìn khơi tị đao.

tháng tám hai ngàn

**Độc Thảo An,
Mùa chớm trắng**

Phóng bút
vào nơi thâm sâu
vàng trắng bỗng nở nên màu
mực tươi
còn khăn khăn
dạ yêu đời
chuỗi thanh tân với gọi mời
sương
 hoa
ô kia !
liền lạc xương da
hồng ân vẽ một quê nhà nắng mưa
điểm tranh lên nụ cười
vừa
dấu khắc bỗng cạn
huyền xưa
nỗi niềm
bây giờ khép nụ thuyền quyên
ngàn năm
 sóng vỗ
hương nguyên
mới
như.

tháng 8 - 2001

Collage Cao Vị Khanh

(' Từ Lục Bát Đỗ Em ' ...

Thư Quán Bản Thảo tập 8, tháng 11 năm 2002)

Mặt trăng lầy dấu phàm phu
đất. co cụm lại
sương phù thủy
giăng
buồn là buồn. hết
ăn nhắm
hoa lem tục tử
suối trầm sông mê
buồn. vậy thôi
ở
không về
tự thân xô ngã
hòn mê mới

còn.

mười một mười một linh hai

Độc Hoàng Lộc - Ra tù về lại Hội An

*Trăm năm chừ lờ cuộc về
Gởi Chương, Lộc, Phố...
những tâm hồn mắc cạn*

Trời mưa ray rút lệ mòn
em ơi đá tảng có tròn hay chưa ?
ta về
áp úng tình xưa
người trăm năm cũ
như vừa mới
ai ?
chao ơi
thiệt tội đêm dài
nghiến sâu thân thể
lạc loài thể thân
chừ
trùm cái bóng phân vân
về mô cũng đặng
chút gần
thịt xương chiếu giường ai trả mùi hương ?
trăm thương còn sót
một đường chim bay
ta về
nhang khói lất lay
thôi âm hồn nọ
vẫn ngày dương gian
tả tơi một nắm hương vàng
cỏ xanh mồ mới
tro tàn cuộc yêu
ta như cỗ máy đứt thiếu
hồn ngất lịm với trưa chiều mung lung
đêm vơi
cõi thế bập bùng
giọt trắng giọt rượu vằm sông
bến
năm
ta về
như gợn gió âm
ở lâu vết buốt
ngực trầm tích kia
giọt mưa giọt lệ đầm đìa
thất phu

nhòe buổi ta về
trắng
không.

tháng mười hai ngàn

“Buồn chẵn tã”

Vệt son
cháy
tịch dương hồng (*)
chao ơi môi má
còn hong giữa cười ?
(') - (`)
hóa dạng đôi mươi
(?) chỉ nơi (~)
(.) lời âm cung
ầu ơ
(x) tánh khật khùng
(./) hai phương
biệt
sâu chung mối buồn
hoa gầy tạng vũ
mây
tuôn
giọt bay về nhớ
cội nguồn
xa xăm
bùng cơn hú họa thặng trầm
bình minh khóe nhọn
mù
đâm công trời.

juillet 2003 () tên tranh, Khánh Trường*

Tuyệt tình

“đừng tuyệt vọng, tôi ơi ! đừng tuyệt vọng”
TCS

Lặng nhìn cúc áo trôi
xuôi
mở ra cơn gió
đất
trời
tịch liêu
tôi đi giữa khúc đại thiều
đàn muôn xưa
ở quạnh hiu bây giờ
bên đời một mảnh trăng khô

màu son ai nhạt
cơ đồ
viên vông
bay đâu
mưa ?
cánh bụi hồng
nhìn chi nắng sớm
về cong mắt chiều
Môi hạnh
Quỳnh
đêm xiết. yêu
đốt vin tờ mộng
dắt dìu
lửa hương
lạnh
ghi âm
suốt con đường
khúc ca tình tự
trầm hương
rã rời

Tôi bây giờ tôi
à ơi !
hát xoang muôn điệu
mồ côi
thạnh tình.

tháng tư hai ngàn lẻ một

Loanh quanh loành quành

Đưa tay
rùng một nhánh mình
nửa trưa hạn xuất
dập dinh
nắng nôi
ban ngày
tự lúc run môi
lân la cọ quẹt đôi lời
chác
chia
hai ta nhập một khôn lia
lưng đâu ở suốt
đằm đìa thái hư
cớ chi buông rộng tâm từ
mà không yêu nổi
tàn dư

cuộc bày
để hồn phương tán mây bay ?
bóng trưa
trầm
địu
xuống ngày trích tinh
Quần quanh
vân điệu rề rà
chữ tình nôn nã
không ta
thì người
rủi râm vận
tới
lui hết than nắng nhọc
lại cười trăng hoa
oi !
mình trong CÔI NGƯỜI TA
bị hai con mắt
ảnh nhòa
bóng tan
mặt mừng
thơ (thần...)
thở (than !)
quần quanh vân điệu
mơ màng
tứ chi.

06 nov. 02

Tin thơ

*

Lòng anh muốn nói đôi khi
nhìn con nắng hẹn nhớ gì mây bay
đêm trăng đôi hủ gọi bày
sói hoang đồng nội nhớ ngày đi rong
lòng anh cũng muốn khóc rờn
sông xanh quê ngoại nắng hồng ngõ mai
sợi giảng tơ nhện u hoài
con chim sẻ nhỏ cùng thời lớn khôn

*

Tin thơ nhận đắng qua hồn
cuối mùa sông biển nghe buồn kẻ đi
thôi thì ngàn dặm chia ly
sầu thương người có nhắc gì đêm hôm
ở đây phố cũng hao mòn

dặm trình khách lữ với con đường gầy
hỏi chiều ngơ ngác bàn tay
khói lam và nổi khôn khuây nhớ nhà.

Gọi là

thời trai, với Ngô Vương Toại, và những mùa hè ngợp hương yêu

Mùa hè. Tiếng nấc phương xa
tiếng chim dụi mỏ
tiếng khà trong mây
tiếng hôn êm. mảnh
lên đây
tiếng âm u một hàng cây
thờ dài
tôi ngồi nhập tiếng khoan thai
nghe em tiếng khẽ
tóc cài trắng hoa
mùa hè mùa hè đi qua
mùi hương rậm gió
gọi là
hương yêu
Bay lên đời
bay lên
chiều
lên cái điều đẹp
bay theo
cánh đồng
yêu người vô lượng
không không
đứng yên dững sĩ
bước trông tim si
yêu hồi gió tạt vu vi
trăm năm bóng ngựa
để gì yên hoa
ngắm theo con mắt nắng
lòa
thiếu âm một độ
dương tà một khuyên
bay lên bay lên hôn quyên
sinh
là tận giữa triệu thuyền quyên
vây.

novembre. 03

Về lại, đêm. Tuyệt muộn

Đêm
chờm
củi, khói
ngây ngây
nhà ai sưởi muộn
cuối ngày đông miên
bước chân đi giữa vạn miên
về nghe một chút bình yên
phập phồng
đã quen đời
gánh
mênh mông
vết thương vết nhớ
mặn nồng vết đậm
cỏ rơm
này
dúm lửa tàn
có hong được chút tình tang
thuở người
như xưa
tuyệt
lẳng miêng cười
về se húng chút bồi hồi thịt da
vấn tóc mượt lạnh ngân hà
vẫn đêm
chìm giữa ngân nga
lũng đời.

tháng ba hai ngàn lẻ một

Ẩn tình

Thôi về ẩn chút tình tôi
cho cung ngón bật tay rời rã đau
giọt khuya đàn vỡ muôn màu
sắc thanh nghìn cõi nát nhàu hoa tiên
dòng thơ phương bối tạt nguyên
cũng bay thình lạng vào triền miên ru
ngủ đi phiền lụy sa mù
ngủ đi, mùa cũng phù du tới người.

Chị em thơ

Buồn buồn
cống chị đi chơi
bé em ra ngõ nhà người
nói

thơ
hát cho đỡ tủi
cơ đồ
trăm câu thân ái
ru bờ bụi hoang
đầy thơ cho đựng bát vàng
nghiêng trăng nhân loại bình an rót về
vị em
thơ
đứng giữa hè
thấp tình chị sáng mù mê bụi hồng
hát lên thơ
hát lên
chồng
trăm năm đá tảng
một dòng sông ngân
chị em thơ
nuôi
vô ngân
hồn lên vạn kỷ
trùng hưng
buổi

người. tháng mười một chín chín

Kiếp rong

Xa rồi kiếp kiếp rong chơi
cỏ đau chân xót có mời người qua
trên vai hồn cũ khóc oà
hạt buồn châu lệ thấm qua đời chiều
ướt mềm cả vật thương yêu
có buồng khăn trở cho tiêu tụy nhau
gởi đi nhẹ nhẹ qua cầu
hôm nay gió tịnh ngàn sau bão cuồng.

Ký hiệu

Mỗi lần đi
một hồi đường
tôi chậm lụt giữa nộ cuồng thế gian
giữa trăm khóc liệt giảng hàng
tìm đâu
tôi ?
ở ngổ ngang sự tình
đêm =
tiếng thét hoảng kinh

ngày +
thêm nỗi dị hình cru mang
tôi tôi em mơ màng
tưởng dăm phút
sống
tào khang nghĩa tình
giận giận giận
làm thình
nói đi. nói
chút rung rinh
miệng
lời
nghe không ?
chuông
đổ ba hồi
bước đi gượng gượng
ừ thôi
cuộc đời.

26-7-02

Mừng gặp

và biết *Phạm Văn Nhân*

Gặp bạn. quá đôi mừng
ơ
tiếng xa xăm. gọi
tiếng cười bên tai
phải rồi
bóng lạ giêng hai
đã hồng nguyên đán
riêng ngày tri tâm
biết nhau
lòng tỏ chút lòng
ôi thơ ngây giữa mù tông tích còn
cứ cười như dạ còn son
giọng kim
giọng thổ
giọng mơn khách phương
phải rồi nhau
lỡ độ đường
giữ chi một vẻ sầu thương
cuối chiều
cứ cười như mộng còn treo
chút thơm hạnh ngộ
kimkiều
đẩy đưa _____

1 nov. 2002

Tôi huyền

Tôi làm gì. đêm hôm. khuya ?
làm gì tôi ? mặc kệ. tia nắng tàn
bỏ đi
cái ngán ngẩm
trần
cái men lự
thâm
từng hang hóc
đời
làm gì
tôi làm gì
tôi ?
làm gì cũng mặc tôi tôi tôi
huyền.

hai tháng tám không hai

Tán mộng

vết hằn
ở mộng thâm xuyên
là tôi thất tán
trăm miền cỏ hoa
em ?
đâu ?
nơi tóc trắng
xòa
đời chưa phủ dụ
niềm da thịt. đừng
đôi đầu
sông
nước
rưngrưng
biết đâu là sợi tơ chùng trăm năm
dang xa
tôi. điều, thú
năm
thân đau cung tiễn
hòn trầm vạc sỏi
nơi đâu
em ?
thâm ý, trời
() cho bề ải ngàn khơi
đắm cùng.

16 nov. 02

Dáng tôi dáng chiều

Dáng chiều mịt mịt
khum lưng
nhá nhem tôi
giữa kín bụng hôn người
ngồi buồn
thở một lúc
chơi
nghe mùa dương cực
thở dài phúc âm
ngón chia
ừ hử ngón cầm
mà đâu chẳng thấy
hỏi tâm ngón về ?
chụm môi
thổi túa xuân hè
nào thu ngăn được
đông tê tái
bồi
dáng chiều nom lại dáng tôi
đêm hùng hực cháy
lửa bồi
thieu thân.

09 mars 03

Thăng khúc ở bốn mươi

Dịu dàng tâm
dịu dàng âm
nghe tơ
rung một phiến cầm thiết tha
buổi mai. cứ thế
như là
chim non dụi mỏ. trời. và sương thanh
dịu dàng em
dịu dàng anh
bốn mươi năm một viễn hành dấu yêu
nồng nàn trưa
lênh lảng chiều
và đêm rót xuống rất nhiều mật thom
dịu dàng ôm
dịu dàng ôm
khe khẽ
khe khẽ vào hôn

nhau _____ xua
ngày đầu năm lễ bốn

Độc Hồ Trường An,
Thiên đường tìm lại

Ngủ. chìm khuôn mặt. trẻ thơ
con mộng thăm đầu giữa mùa xanh non
đánh thức mắt môi
chín ròn
trái. xui cắn ngập bờ son điệp trùng
diễm diễm
ngày êm tơ nhung
hồng tươi bông nhũ
ngập ngừng. cánh. nâng
vườn ngọ
hoa cỏ phật phần
rướn sâu chồi biếc
trần ân sủng
đời
mộng nằm
khuôn rập đưa thoi
nhịp nghiêng hư hảo
ngọa đôi trắng mê.

8/02

Suy tôn

Khuya
rất mộng. dấu chân về
ngủ trên phiến lá
tỉ tê giọng buồn
chan. dầm
bát bát muratuôn
lẻ loi hồn cũ
cương cường điệu tân
ai dang xa nghe đôi
gần
vút
xung thiên hạc
phật phần
cánh suy
ngón vin mai phục trường kỳ
đón. hơ hồng một sâu bi trĩu trần
xé đời quý quyết phù vân
bàn tay nghe vụng

sinh phần
láo liêng
người về hả một cơn điên
muramura. dứt lạt
cõi miền tấn phong.

Không ba. tháng tư cá, đọc Hà Nguyên Du

Cám ơn

Cám ơn em, chiếc cỏ trồng
vô thân áo. âm. chút nông nân. xưa
cám ơn em vạt trời mưa
nước hắt lưng. trộm. vai đùa cợt. hương
cám ơn em, ngọn má hường
gót son thắm buổi mười thương hẹn hò
cám ơn em, bước mây mò
từ dăm dăm mộng
vào phơ phát hồn
cám ơn em, nụ tràn
hôn
đồng-khô-nước-hạn-bãi-côn-ngu-ngơ
c á m ơ n e m m ô t đ ờ i t h ơ
cám ơn vụng dại
nước cờ khôn vây.

fev.04

Xứ tình

(lâu không đọc thơ tình)

Nâng hoa. sương. trầm mặc
cây
vi lô trứng rụng. bướm ngày
phiêu sinh
ta
trăm lạt buộc vô hình
ngắt ngư đứng giữa phồn vinh cuộc đời
em còn
ngâm
tâm
hong
phơi nhụy hương đã thắm
cuộc đời nhân gian
để cho sương nắng bàng hoàng
mà ta vẫn đây
lâm than xứ tình
hỏi lòng buồn cứ u minh
âm âm từng nổi cục hình dấu yêu

em bay
phố thị trăm chiều
nhìn ta một bữa
hồn xiêu lạc
dần.

thượng tuần tháng mười linh hai

Về thôi

(Giang.) Mai/Bích Ty

Thôi niêm u uất trần gian
giải mê từng cánh nhạc vàng hoa âm
sâm thương chiều
tiếng lặng thâm
đầu cơn gió trở cuối trăm năm dài
thương gây
vin một nhành mai
cỏ non chân xót thương hoài dặm
xanh
về thôi trắng tỏ ngọn ngành
bóng riêng ở lại
hồn oanh yến
còn.

tháng mười chín tư

Loay hoay cách mấy cũng về

Buồn tình phé thái lên cơn
nhân gian sót vó túi hờn đem chia
phần tôi
một đoản mây
lìa
hồn bay khuấy xứ
mộ bia trông tránh
đường chiều sắc loạn rơi nhanh
nơi nao biên biệt
uổng thành truy vọng
ngó lên trùng cửu nao lòng
oi thăm thăm có hoài mong nổi đời
bây giờ
định hướng tình tôi
nặng treo một chút bồi hồi thịt da
núi non lấp mấy phần già
con sông tà niệm chảy qua hình hài
bất đồ
ý nguyện sơ khai
giữ tôi nguyên vẹn

thở dài
môi sinh.

avril 2002

Đường nguyệt

Lên đồi ngóng gió thênh thênh
cỏ tơ đầu mặt tóc bênh bông trôi
phần dương chùng đã lên rồi
nghìn con nắng lửa đốt ngời mộng xa
đầu non chim lẩn tiếng gà
bỗng nhiên đình thủ hình ta bóng đời
so buồn lệch một vòng chơi
đến đây đất lại nghe trời than van
nghe dung niềm vọng hoang đàng
hoài âm lòng cũng khốc tang chuyện lòng
ngày qua đốm sáng mơ màng
tường xanh nắng sớm tường hồng sương khuya
lên đồi sao xác mộ bia
chân theo đường nguyệt bước về thảo hoang.

Đình Cường, Những trái su xanh ở Dran

Những hồn tranh cũ cưu mang
chiều thương giọt nước vô vàn bến sông
tóc đêm màu lạ vô cùng
Dran sao lệ

 uớt rùng Đơn dương (*)

đôi xanh em gái má hường
lòng xưa rầy rú cũng dường chiêm bao
em. con sóc nhỏ nơi nào
giàn su dầy mướt cúi chào phong linh
ơ con gió tạt vô hình
bờ môi hoang thảo mắt tình nắng trong
nhớ người hiên thúy nằm mong
sợi tóc duyên vẽ tuổi lòng tựa như.

() ý Nguyễn Đạt*

Cuối thu, lạnh

Cái lạnh bắt đầu trung thu
mỗi một năm một rút dù
thân
tâm
đời chùng
ngang vĩ độ
âm

nỗi kinh mang sợ
tuyệt làm
băng tan
đành thôi trán lửa quy hàng
vòng tay ôm đóa mơ màng
tịnh liên
đời còn dăm phút đảo điên
cái thâm
cái lạnh
cái triền miên ru
cuối ngăn
ở dạng sa mù
cuối đời
in một mùa thu
vỡ vàng.

1 octobre 2001

Gợi tình

Sâu, nằm. cấu tứ hoang mang (*)
ngọc ung se kết nên ràn rụa
tim
vương tơ sợi máu im lìm
đến thác đến thác. nợ, chìm
hân hoan
kiếp mai
gợi chút tình tàn
cuộn. đo vóc vạc
tâm tang
xứ đời
như hương như hoa tâm
lời
như mật như nguyệt
như trời
rót
thơm.

13. 07. 03 () Quách Tấn – 'Tình hoang mang gợi tứ hoang mang'*

Hồ thu, chân sáo

Trời thu sao tịnh cuối hôn
nghe luôn rét ngọt bồn chồn chân đi
đây âm. đêm. cõi nặng chì
bước giang hồ vật kéo, trĩ những đầu ?
nhớ đời tươi tấn xưa. lâu
nhớ vai gầy lẳng qua cầu hát ngao

đêm thu phát phối hạnh đào
vàng tay chín cả ngàn sao tự tình.

Gạch nổi

Trữ lượng tôi
đầy ắp tình
vườn thu bến lạ nương hình
suối
sông
mặt trời bóng
cọ ngang hông
cháy lan từng cụm lửa hồng xuân quên
sáng ra
trẻ với khôn kiên
nghìn khung một gạch
dính liền
tôi
em.

Nếp nhà

Nếp nhà
chui mãi cũng quen
ở lâu cũng chán
bỏ bèn
xuân
thu
ra đi một rặng mắt mù
phủi hai tay nắng
nghe cù rũ mưa
nếp nhà ơi... hỡi... chiều. trưa
bỏ con cu gáy
rục mùa nhân duyên
ra đi
địu/gánh ưu phiền
sá chi một đời
thuyền quyền nhẹ bỗng
nếp nhà
trăm vạn gai chông
bỏ thương. vương tội
đạp lòng
sút tim
ví mà cây cỏ lim dim
đưa tay
sờ một vết

chìm
dưới sâu.

jan. 02

Tâm đời

Thân dài hát kinh khổ đau
nhếch nhác bò qua sậy lau thụ hình
ôi tâm đời
thiên
u minh
bầu xấu vào nỗi lạ
tình riêng
mang đi tan đi tan đi
(tan)
dữ dẫn mộng hóa tin
bàng hoàng nghe
hát nghe hát
kinh u mê
sớm mai trở dạ chiều lê thê
năm
huyền hồ trôi mịt dây âm
thân lênh láng buổi truy tâm
mộ bia.

26. 03. 03

Quy hàng

Hai bàn chân lạnh
đêm. khuya
áo sương đắp đổi qua mùa tuyết băng
mỏng manh
là sợi tơ tằm
hoang mang là tiếng thơ
thầm gọi tên
là trăm con chữ tạt nguyên
tìm môi. vai
mỏng
bên triền vực
thâm
lặng sâu
lặng
xuống oan cầm
tả tơi chút thịt xương
lầm
buổi đưa

người về
còn sớm ? hay trưa
mà nghe hung phé
lạnh vừa heo may
tiên cung. vút
một đuôi mây
hỡi ơi tình lụy
ngón tay
trẻ tràng
lệ từ trích một nét ngang (*)
nguyên thân đuối. là
quy hàng mỹ nương

*bốn. mười một. lẻ hai
(* Chữ : Cao Vị Khanh*

Ngựa. Một

Xuống đôi
đứt một dây cương
hỡi ơi bóng ngựa
vô thường tuổi
ưu
sinh tôi
nhằm buổi oán cừu
đau thâm lòng mẹ
giữ cưu mang
đầy
đường nào xa hút tâm tay
mà trắng quên sáng
một ngày ấu thơ
một ngày khôn lớn phát phơ
buồn sông trăm nhánh
hoang bờ bụi
chia
sông thiêng nào có hẹn về
trường sa lộng hí nã nề
ngựa ơi
tả huy nắng thất lưng trời
quê hương
nghìn dặm
chiều rơi...
mỏi mòn...
tháng ba hai ngàn

Bi câu hành

Hạt Cát chuyển ngữ

Lạc lĩnh đoạn an cương
Câu ảnh hồng vô thường
Cừu thời oan thế xuất
Thống thiết mẫu can trường

Hà lộ viễn thủ khoan
Nguyệt vọng thiếu nhật quang
Trưởng thời đình linh khứ
Sầu ngạn bách phân hoang

Hà ước quy giang phương
Trường sa mã tê thương
Tà huy không bối nhiễu
Nhật văn thiên lý hương.

7-4-2000

Tóc em ngày hạ

Chiều nay gió lạnh ghê hồn
đưa nhau về suốt cõi tồn vong kia
tóc em ngày hạ chia lìa
sợi tan theo nắng sợi về với mưa
sợi nằm trên trán anh thừa
đời hoang từ nỗi sang bờ lãng quên
ở đây rộng lắm ưu phiền
nhớ trộm lên nỗi hoặc huyền thâm đêm
có như dòng lệ ướt mềm
anh xin được khóc dưới thềm trăng xưa
bây giờ mắt bão mùa khô
trong anh rụng hết những giờ hân hoan
nuôi quên ngày tháng võ vàng
sưởi giùm nhau chút lụi tàn đam mê.

Rừng tre

Gởi Hoài Khanh

Thôi về
sấm động rừng tre (*)
lá xuyên tâm
mật
lá đê thân nghiêng
chao ơi
 lâu quá
 diện tiền
e ba vạn quyền
nghìn thiên
một tờ

đầu đời
ở vậy rất thơ
xế đời ở vậy
rất bờ bến
trông.

nov. 03 () chữ : Hành Khoai*

Qua sông

Tặng một cô áo treillis

Theo mùa mận chín qua sông (**)
miếng thơ miếng đạn
miếng tròn thành
hoa
nhớ em ngọn nước la đà
nhớ chiều phố thị
mưa sa ngọp hồn
qua sông
hình búng giữa còn
dáng neo bãi quạnh
thân mòn hóc hang
giày bùn áo trận mênh mang
qua sông vội ánh sao tàn bến mơ
cõi riêng mùa hạn chắc giờ ?
trái chua mận cắn
chia bờ
xót _____ xa

*tháng hai lẻ bốn (**)*

'Qua Sông Mùa Mận Chín', thi tập Trần Hoài Thu

Cõi chia

Vạt nước hắt sương đi xa
trời mưa quyên đở
thâm tà áo
bâu
nên thơ
từ vụng hôn
đầu
muối chan môi lệ
đằm câu mận nồng
bề gì tóc cũng phơi
hong
sợ trăm năm có nao lòng bề dâu ?
vắt hương
cạn kiệt đàn sâu
bãi trắng chín lộng

mùa sâu
uẩn quỳnh
xưa còn tán mạn thiên kinh
ơì con bướm đậu tang tình ngũ cung
vàng âm. mai, khồn
tao phùng
trối nhau phương hướng
mật mùng
côi
chia

Sông về
thiêm thiếp mộ bia
đăm đăm hồ mị
ô kia !
giác ai ?
lạc trần chuông mõ bi ai
tàn nhang khuya với chuỗi dài đầu tinh
đầy trời
mắt lạ cung nghinh
triều dương ánh cũ
có bình yên chẳng ?
rề rà xếp áo cùng khăn
rớt rơi còn chút bụi hăn tâm si
ở hoa cương
ngạt xuân thì
nhành khô
xác mợn
chờ chi bụi hồng
đá vàng
tủi nợ gai chông
trăm năm gói nhẹ
tang bông
thốt
thừa
(thơ cũ như là áo xưa chút hương theo gió chút mùa gửi trăng chút phân vân duệt tơ tằm
chút mình lẫn chút trăm năm bụi ngùi chút thân da thịt sần sùi chút tà dương vội sấm soi
tuổi đời)

Chén hoài
ấm
một chút thôi men xanh cổ lỵ nước ngời phúc âm
hát rong
một chút sanh cầm
nốt đen
luyện

láy
tan tằm
cuộc chơi.

chín cuối, không ba

Giọt

đầm đầm giọt . quyen
tinh khôi
giọt môi hôn. nhớ giọt cười
đăm chiêu
giọt xa xăm
trắng
bãi chiều
giọt gần gũi. kín
một điều thương tâm
giọt đi giọt đến âm thầm
mai rơi giọt lệ
trầm ngâm
tuổi trời.

tháng sáu không ba

Bài thơ dị dạng

Dị dạng
em đến bên tôi
hình như...
hình như mình
đã biếng cười
rất lâu
từ trăm năm chụm mái đầu
từ xanh thơ dại nên màu tóc tơ
từ yêu thương lẫn vực ngờ
chẳng qua chút bóng sương mờ đầy thôi !
hãy tin rằng : bấy cuộc đời
yêu em bạch nhật
suốt trời thanh thiên
hãy tin rằng : thịt xương liền
vào trong muôn kiếp
lậm tiền duyên nhau
sá gì một gợn bể dâu
đã se cùng tát
lượng sâu nhân gian
cho xin
lời, tiếng
dị dạng

xin nhau đắm giữa vô vàn
cuộc yêu.

tháng bảy hai ngàn

Trận liễu

Thở hắt ra
một trận
L-I-Ề-U
ngón tinh lực cũ
bay vèo
thình không
ngát ngư vạn thuở trời trồng
săm soi cái lạnh vào trong hang cùng
thôi đành
bộ phở không dung
về chân hoang dã
sống lừng chút xưa
nghe đời cật ảm
đong đưa
mà thương nhiều loạn tình vờ
thế gian
dài con mắt
ngó
điều tàn
còn khêu gợi chút hờ hang tình vời ?
nhấn nhẹ
còn ?
hết ?
miệng lời
nóinóinóinói
nói. cười
phát phơ
bất đồ
thân thế cầu bơ
đụng vô cầu bắt
phạc phờ tóc râu.

mai 2000

Sa cơ

Môi trâm vết lạ thương sâu
cắn răng máu bật đỏ màu uyên sơ
đầu ngày yêu vội sa cơ
mai sau nắng héo trâm tờ điệp non
cảnh du phương địa e còn

động lòng với chút tình con nghịch ngờ.

Bất đồ, sống dậy

Lên gân
giữa lúc không chờ
không đợi trùng thăm
phát cờ máu
 xương
sáng nay ngắm
một nụ hương
mới hay si dại
là hương của trời
chiếc răng khênh
chiếc răng cời
là duyên bất định
để đời cho nhau
ồ ! ngátngát
lượng bể dâu
trói thêm
trói chặt vào mâu
tái sinh.

12 mars 04

Vân hà,

đọc Hồ Minh Dũng, Cồn Mây

đêm.
xuôi về ngọn nước hiền
thấy trăng không ngủ
thấy miền
nao nao
trời đất
 lòng dạ
 ngọt ngào
con chim khách lữ
đọt cao mây
nhìn
tiếng đời trong khoảng lặng tim
thấm vô tích cũ
im lìm chuyện xưa
tình đầu kim buổi thêu thùa
mai kia hoa nữ gió lùa tóc vẫn.

tháng 11/99

Hẹn cùng

một buổi mai
lên dốc trời miên thăm
hát rên
tiếng mây
ồ
sương đã kín vai ngày
mà vai em
cũng buộc
gây
xương hoa
hẹn nhau
về độ giang hà
nghe hồn thủy mặt
phù sa tuổi đầy
bãi đời
cho cánh thuyền say
hẹn cùng trăng nữa
mai này
tĩnh ân.

Tắm đèo

Lên đèo heo. mắt hút. tắm
em tan cánh gió bay
trần trụi. tôi
qua đời qua đời qua đời
để chừng hơ hồng vốn lời ngắt ngây
một hàng cây. đêm. một hàng cây
dăm hàng cây đêm
chôn ngày hiện thân
cây và em
bóng
tàn ngàn
tôi là tôi của chút phần lá lay
ruồng tình cũng đến loay hoay
ầu ơ cái nét trập trây. lơ mơ
yêu tôi và em và
thơ
còn phiêu phiêu giữa một tờ chung thân.

juin 03

Tĩnh sơn hành

Trưa nằm rũ liệt ao chuôm
tre còm nắng bệnh nhuốm hồn thang mây
gà con núp một bụi gậy

kêu người giục già tàn cây bội hành
hạ hồi dấy tiếng ve xanh
giọng ngâm trường thủy lên gành đón phong
hồ sông mắt đỏ di trùng
triều âm con nước dậy lòng đăm chiêu
trưa khan gió nhốt buồn liêu
không chừng tâm, ý cũng chiều chuộng đi
mai sau đời dẫu kiêu kỳ
cỏ khâu còn một chút gì tịnh thanh.

Lòng tôi tuy thế

mà quèn
chưa sông đã nhọn
chưa thuyền đã run
đời chưa dẫu biển đã chùn
đời như một nhát chổi cùn vút đi
tôi nghe
tôi nói rừ rì
hình như
gượng
một chút gì
hình như ?

Độc Lương Thư Trung, Bến bờ còn lại _____

Bến bờ xa bến bờ xa
con sông ngoảnh lại
tôi và luyện mê
trời ơi ! vạt nắng sau hè
thơm chi mùi đất điếng tê cõi lòng
nát tôi
từ dạo phiêu bông
mà in phé phủ ?
sói mòn tâm xưa
ngọt mình con nước ầu ơ
phù sa nhịp đập
cũng vừa
tấy
sung
bóng chim chiền chiện truy lũng
tổ non mái rạ
ngập ngừng hơi mưa
biết đâu
vàng lúa thơm mùa

bến bờ ngóng lại
còn ngơ ngác
nhìn.

tháng 2/2004

Hạ tuyên

Nghiêm . đi qua đó . mặt buồn
mà trăng sáng rỡ đêm . khuôn hạ vàng
óng mềm hệ lụy đa đoan
thương vương mây cõi xanh . toàn vẹn . im
thơ khúc mắc . dấu chấm . ghim
con rung hồi hả nghe lìm lìm . trôi
đừng nói . đừng . thêm nặng lời
mặt nghiêm qua đó
buồn khơi lạc dòng
cứ yên sắc trời mênh mông
để hương dìu dịu lên nồng nàn . cay
thôi thì tình như heo may
hồn như cỏ dại như cây
phạc phờ

song thất không ba

Tĩnh sắc

Uớt giùm
một hạt mưa sa
tôi về hạ giới
ôm tà nguyệt
đau
thở qua trì giác
không màu
làm sao vẽ được
ngàn sau
nhục hình
một tờ thân
nhẹ
như kính
cũng về theo gió bất bình
thở than
mai sau hạt giống khô vàng
còn tôi ?
còn với trần gian
họa hoãn.

1990

Về nhà

nhớ anh Xuân Vũ

Về nhà khơi lại giếng trong
con cá giữa dòng vẫn lội như xưa
ngày đi lưu lạc không chờ
hai mươi năm cũ một tờ tùy thân
là đất đá của vô ngần
là mưa trên núi hạc vàng trên sông
về nhà qua ngõ sâu đông
thấy đôi chim sẻ lượn vòng trên cây
hồng hoa một đóa rất gầy
mẫu đơn thược dược sum vầy dẫu yêu
trắng vàng trên đỉnh ngọn cau
sáng choang một giải cầu ao hẹn hò
về nhà theo ngọn suối khe
về khóc một trận đầm đìa tủi, thương.

Ngátngát

in hình, nghe
sông
quầy đuôi một khúc
hóa rồng bay
xa
mười năm thương, đuổi
nại hà
thương chân nước cột xó nhà
lất lây
nuôi trắng thiêng
đã xa bày
xót đêm huyền mẫu
rụng ngày thê nhi
bây giờ nắng
cũng hồ nghi
muội hương
còn một vết tỳ dương gian
vai sông nhẹ quá tơ đàn
rưng rưng phiến thạch
trôi bàng hoàng
non.
cuối tháng bảy không ba, mười năm Giang

Triều hoa bông xót môi hồng huệ xưa

Nghe mùa bão trở trên sông

chợt thương về khóm huệ hồng mưa sa
đò đi khảm mấy giang hà
e chùng con nước trầm kha mặt buồn
tĩnh lòng cũng đặng hồi chuông
đã nghe rồi buổi phố phường mệnh chung

Muộn về rong tảo phù dung
từ em sa dấu mịt mù xuân tươi
âm thầm trong tĩnh giới tôi
bàn tay thương cảm bồi hồi máu xương
sông em trôi xiết một đường
rêu mù khóc ngấn lệ cuồng hoa âm

Sen hồ vội nở tình cầm
giờ hoa cũng tránh vết cầm thu sơ
phương tôi nhận trắng vô bờ
tiếng kêu trầm thủy đầu ngõ rục thanh.

Hoàng hôn quy

Hoàng hôn
quy gối nhìn
gần
hồng hoang vào cõi tứ thân
bồi bồi
thấy chiều
bay một cánh dơi
con mắt tiền kiếp
nổi đời châu pha
mưa
trăng huyền mộ la đà
nhú lên thập ác
hồn oa nữ về
đội trời thuở vá đăm mê
giờ sương thu tịnh tư bề quạnh hiu
phát phơ
tình lạc
nuơng chiều
thức buồn đã chín mùa
yêu
ái
kê.

cuối tháng mười chín chín

Nhiều âm

nói gì đây ?
không. không nghe
thời gian đóng cánh cửa rề
vô chung
như bay
sắc loạn trùng trùng
như em có một mầu tóc
hong
chờ
tôi nâng cầm
tư lự
thơ
chữ đầu não động rơi tờ
nguyệt cầm
vô tâm tôi. nghe em ?
nhằm
cái tâm nhiều sóng vô tâm lửa xung
đạn
tên
một thuở truy lùng
ra tôi lý lịch
nghìn trùng
thất thu.

cuối năm không ba

Hành trang

Đêm gần
nghe tiếng gọi
_____ xa
khổ đau quần quai
có là hành trang
anh đi
dưới nắng điêu tàn
cũng thềm ghi lại
đá vàng
âm xưa
trời đương nắng
trời chưa mưa ?
làm sao gió nổi
trong mùa bụi xanh
lậm vào mắt đỏ hồn anh
tiền thân
giờ cũng ngọn ngành
mai sau.

Mưa xuân

Chợt nghe
khúc khích mưa
cười
mười năm tái hội
con lười lĩnh
ru
đã lâu
xa hãm bụi mù
cõi xanh biền biệt
ao tù đản sinh
sáng nay
nguyên đán một mình
trái hồn xuân
với mưa tình tứ
giăng
cửa xông xao nói vĩnh hằng
ừ, nên một cụm
hoa
 trắng
vẽ vời.

đầu bình tý

Nhớ một đoạn

Râm ran ve
trưa
ô môi
đỏ hây bông phượng
rực ngời nắng
hoa
(qua đầu đó tóc đuôi gà
ở khoảng gáy trắng thơm da
nồng nàn)
ngó gì con lộ thên thang
hai con mắt đẹp
xuống hàng chiều sinh
có ?
không ?
nơi kẻ rập rình
hay trời vén gió si tình
chết
ngây
đứng trần
nghe áo tỏ bày

oi vòng nhuyễn thể
hồn bay
một tờ.

tháng tám linh hai

Thân thờ

*tặng các bạn trong TQBT thân thương,
nhất là các bạn 'Đàng Đông' một thời lừng lẫy PNL, NG~LU, PCH, NBS.....*

Ngày khuyu xuống trên thân. thờ
kiếp xưa chim hạc
óm o gầy mòn
hát ru trầm
điệu vai thon
gói đầu lên nổi mắt, còn
thịt xương
em nhẹ quá
như bông hường
mà tôi cánh bướm tà dương
chập chờn
chẻ hai lời
vết môi hôn
mớm câu hoa mị nhiếp hồn tân toan
ừ!
kiếp vui cũng họa hoằn
thì đường quang quẻ đùng bản khoán
chờ
tôi-nơi-em-khát-đời-thơ
có nhau vụng dại
dăm tờ
bối thom.

tháng bảy không ba

Tôiyêutôiyêutôi

gởi anh Võ Đình, sau khi đọc

Sáu mươi vụng dại truân chuyên
tôi
chân địa ngục
sẩy thiên đàng mù
qua rồi tuổi mộng phù du
già thêm sương nắng
ngục tù tuổi yêu
tôiyêutôiyêutôiyêu
còn xôn xao
giữa một điều ắng yên
tôi yêu mềm chút lụy phiền

yêu khuôn ngực chớm
thuyền duyên
hạ
hồi
yêutôi yêutôi yêutôi
lỡ yêu thân tượng
dáng ngồi thiên thu
sáu mươi. tôi. dật lạc ?
ù _____
yêu tôi phờ phạc
tàn dư
nỗi niềm.

ba không ba

Bay

Ô kia
sao mộng có chân
sao
mơ có cánh
sao nàng
ngập trắng
để tôi
con bệnh hăng hăng
không mơ
cũng mộng
không đăng
cũng bay ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Ý thường

Đêm qua
lòng nặng u hoài
sáng ra sông núi
chảy ngoài dặm khơi
buồn chơi vơi
hồn chơi vơi
sầu ai lên vút ngọn trời xanh xưa
tuổi tên
không nhớ nữa
từ
hoang đàng mắt dấu
niềm cư ngụ này
chim chiều
muôn cọng rác bay
hồn tan tác vỡ

cánh gầy
thu
đông
môi yên
chừ sợi nắng hồng
vê` hoa trăm nụ
tàn không
cuối đời.

1990

Mật thất

Mời ra
cửa
sắp đóng rồi
tối giờ ngửa mặt úp đời
xuống nhau
gối lên
trăm sợi mơ nhàu
nào ai biết được
sắc
màu
của đêm.

Cuối năm, bộ hành

Năm cùng
thả bộ
trầm
ngâm
bước chân như thể vết cằm hoang
xưa
nghe ta cây cỏ sái mùa
vàng hoe một ánh xuân
vừa gợn xanh
chao ơi vạt gió lung cành
mấy mươi rồi nhỉ ?
dẫm thành khói sương !
vận cùng
nước chẳng khai mương
mà khua mạch sống
nửa đường
chặt
chịu
mộng về
chùng đã hắt hiu

với tâm thương tật sớm chiều nguyệt trang
thôi
đêm với bóng tan hàng
nhủ ta xuân biếc
lâm than cội tình.

Tàn niên Nhâm Ngọ

Chạm ngõ trăng

ở một lúc nào đó, Đức Phổ

Đêm trăng chạm ngõ hồn
đầy
thấy tóc bơi một dòng
ngây ngất
mềm
tay cầm. tựa hương thổ. êm
chợt không gian đứng khuất
thềm mộ hoa
mặt người không phẫn mà thoa
trăng ngát triệu triệu tinh hà
quyên không
sương len lén cột vân mỏng
đã thương. khắc
ở vời trông
hạnh đào.

cuối tháng chín linh hai

Hoa trái

Một chùm trái chín trên cây
một vùng hoa dại nở đầy trước sân
ngõ sau hiên trước cũng gần
trên trời dưới đất cũng cần có nhau.

Trên mây

tặng một người đi

Cái sào
đụng thấu trần mây
khều tôi rụng xuống
giữa ngày bật tằm
sao em không cuộn tơ tằm
để chi sương góa
lạnh căm áng thờ
gục đầu
câu tặng đời thơ
đề không giữa chốn ơ hờ

nước
 mây
mượn bàn tay
xin bàn tay
núi cho mưa ở
bát đầy trăm năm
Sao em bỏ dấu thăng trầm
để tôi mây tía cuồng thâm bão bùng
bây giờ
sào ở trên lưng
mưa qua nắng ải
chim cùng cựa
bay
tôi ở rất lâu
phương này
hỏi em đi lụy có gầy tâm mê ?
ngọn sào
 cũng đến hoang tê
trên mây
và buổi vụng về
sơ sinh.

janvier. 04

Nụ

Môi cận kề
hỏi thăm
môi
nụ hôn khốc liệt
cháy
thời xa xăm
lạc buông
núi sợi tơ tầm
nền trắng huyền ảo
rụng nhằm sa môn
thâm nghiêm sâu vấp giữa hồn
chồm lên sóng. tháp
bãi - cồn - ngục - thân
địa lu
 ngón tê
 tân ngàn
trăm năm môi miêng
một lần
chấp nê.

bâykhônghai

Nguyệt hồng

Đợi ngày
rụng bóng châu sa
chờ tôi đỏ mặt qua hà phố
truy
ngủ
sau một giấc thâm thì
râm ran chén mộng rù rì chén mơ
à
cuộc đời
rất đổi thơ
bơi quanh dòng tử
đẹp
mờ sương trắng
thuyền xưa bỏ xuống cung hằng
nhoài tay giữ lấy
tình khăng khăng
chì
m.

Ra ngô gặp

Ra đường
gặp gái cười tươi
chợt nghe
xứ lạ quê người
thấm
đau
ngàn năm
bản mặt dầu dàu
trái tim vô ý
qua cầu
gió bay
ra đường
thấy nắng hây hây
quay về ngô gió
thôi đây
phòng không.

Xuân Sử ở One-Tree-Hill

Đòi một cây
cây một đời
trông lên thiên tở
xuống ngồi thức mây
tay nâng niu bát sum vầy

hứng xanh châu lụy sót đầy
khổ duyên
búng sang hồng thắm cõi miền
hạt chan chứa gọi hồn nhiên tảo tần.

mai. 97

Chân dung người bỏ hút

Bước qua lần vạch ranh này
là thôi trần trở
vạn ngày chinh yên
từ sương đau
buốt
một miền
vàng trắng cũng thắm
xuống triển, vực
sâu
ngó ai thương thế buồn rầu
mùa hen
cỏ nát hoa nhàu
tuổi xuân
lạ hồn
van chút thanh tân
thôi đành già biệt
sinh phần
hanh
hao.

Uống một bữa nhớ Lạc

Ừ say một trận để đời
có ta bản sĩ có người mạnh thường
uống tràn một khúc vô cương
hát chơi mấy đoạn sa trường giải giao
bạn ta ! trắng sáng phương nào ?
nghe chùng ấy nổi ngọt ngào thể lương
sợi dây đã đứt trên đường
rớt đi, hồng thủy lại tuôn giữa trời
biết đâu
 mai
 mốt
 khóc
 cười
trăng treo còn một dùm người ngẩn ngơ.
BẠT CAO VỊ KHANH
Hơi thở rướn của lục bát

· tặng bâu, mông đánh

Bắt đầu...

... bắt đầu là một lời tán thán (hay tán tỉnh cũng vậy thôi) như vậy " em hai ơi sao em nhẹ hều (đẹp dần trời) như cái bông hường (mới nở) vậy mà tôi thì (uổng quá!) đã là một con bướm hết thời (quờ quạng). Nói cho vắn vể hơn một chút thì là em-nhẹ-quá-như-bông-hường-mà-tôi-cánh-bướm-tà-dương-chập-chờn. Như vậy tại-sao lại ra nông nổi này khi viết lại thành lục bát

em nhẹ quá (khi không khi không xuống hàng bắt tử)

như bông hường

mà tôi cánh bướm tà dương (lại bắt tử xuống hàng)

chập chờn Tại-sao-không-là Em nhẹ quá như bông hường Mà tôi cánh bướm tà dương chập chờn

(như từ hồi năm vậy đó, coi phải cái điệu thì thăm thủ thi dụ dõ vo ve ong bướm ... hơn không) Nhưng mà tại sao lại hỏi tại-sao. (có khi nào ngồi lơ mơ, đầu óc thả lang vơ vẩn, rồi bất chợt ngó chăm bẵm vào bất kỳ một chữ nào đó-chẳng hạn như chữ tại-sao, sẽ thấy cái chữ tại-sao này nó kỳ cục như chính cái ý nghĩa tại sao kỳ cục của nó vậy). Không tin thử coi. Không tin nữa, cứ thử lên giọng hỏi coi, tại-sao? Coi có câu trả lời nào không. Hay chỉ là một sự im lặng dị thường. Thiên hà ngôn tai!

ngày khuyu xuống trên thân . thờ

kiếp xưa chim hạc

ôm o gầy mòn

hát ru trầm

điệu vai thon

gối đầu lên nổi mát, còn

thịt xương

em nhẹ quá

như bông hường

mà tôi cánh bướm tà dương

chập chờn

ché hai lời

vết môi hôn

mớm câu hoa mị nhiếp hồn tân toan

ừ !

kiếp vui cũng họa hoằn

thì đường quang quẽ đùng bấn khoăn

chờ

tôi-nơi-em-khát-đời-thơ

có nhau vụng dại

dăm tờ

bối thom

Xuống hàng là xuống hàng. Chấm và hết. Không có hỏi han lời thôi. Mà cũng không có phân trần lếch thếch. (thơ chớ bộ nhân tình nhân nghĩa gì sao mà i ôi...) Xuống hàng là xuống hàng. Giống y cái ngã ba đường đời vậy đó. Tới đó là phải tan-hàng-cố-gắng. Tới đó là phải anh-đường-anh-tôi-đường-tôi. Tới đó là người-lên-ngựa-kẻ-chia-bào. Có níu có kéo có trì thì cũng có cưỡng lại được đâu. Thì còn hỏi tại sao làm chi cho thêm ngớ ngẩn. Mà có hỏi thì cũng có ai trả lời đâu. Thiên hà ngôn tai ! Tới đó thì xuống hàng vậy

đó. Mà điều có thấy không. Tự dung nghe như thâm thiết hơn khi lời thơ bị bút rời ra, đứt lia. Và hình ảnh không còn là một bức tranh tĩnh (chết) nữa mà trở thành một hoạt cảnh (sống, động) hẫng hoi. Mà tôi cánh bướm tà dương chập chờn. Thơ đi một hơi một mạch nghĩa là vẫn còn đó, sức sống. Sự liên lạc của chữ nghĩa mang trong nó hình ảnh của gắn bó, của tồn tại... nghĩa là của hy vọng (dù le lói)? Như vậy là câu thơ không chuyển được hết cái ý nghĩa của thôi-đành, của đành-vậy, của cũng-đành, của đầu-hàng, của chịu-trận, của hết-thuốc-chữa... nghĩa là của tuyệt vọng.

mà tôi cánh bướm tà dương

chập chờn

(hai chữ "chập chờn" rớt xuống hàng dưới in hình như đôi cánh môi đã rụng xuống chiều nào, thấy không) Câu thơ động đập làm hình ảnh cánh bướm xao xác, chập chới, như rụng, như rơi. Ý thơ được phụ diễn thêm bằng hình thơ. Tuyệt cú! Chẳng phải phương pháp audio-visuel vẫn được coi là cách thức truyền đạt hiệu quả nhất sao. Nhất ông, ông hoàng... Đã biểu xuống hàng thì phải xuống hàng, vậy thôi. Thì

ừ ! kiếp vui cũng họa hoằn

thì đường quang quẽ đừng bán khoán chờ

ờ vậy đó mà lạ lắm. Cái chữ "chờ" bỏ hàng nhảy xuống đứng trợ trợ một mình, bán khoán thấy rõ. Thấy không, cái tình cảnh một-mình-đứng-giữa-khoảng-chờ-vợ, cái chữ "chờ" lơ lảo đó. Dặn đừng chờ mà thật ra biết rằng không cần dặn. Nên dặn mà rất ngại ngừng. Bởi có gì hứa hẹn đâu, sự chênh lệch đó, mà chờ mà dặn mà không ngại ngừng khi dặn đừng chờ. Thành ra giữa chữ "chờ" (lẽ ra) ở trên với chữ "chờ" bỏ xuống câu dưới là một khoảng cách có thật không đo được của bao nhiêu ray rứt của bấy nhiêu do dự của chừng ấy phân vân của rất mực tần ngần, của một thú nhận về sự thất bại tự thân nằm trong mỗi hạnh ngộ bất thường. Và... thấp thoáng trong đó, không chừng còn nguyên... một nỗi tiếc thương. Vì vậy thơ làm sao êm xuôi cho được khi cuộc tình đã đòi đoạn như chính cái hạnh-phúc-thiên-tai vốn đã là yếu tính của cuộc tình trái cựa. Thơ phải trắc trở trắc trẹo cho đúng kiểu tréo ngoe của tình yêu trẻ nãi đó thôi. Cho nên có phải chính cái ngắt chữ bất ngờ như hơi thở đứt quãng, cái nhảy câu bất tử như cơn thổ dốc đứt hơi, cái hình thức vận vẹo như cơn mê sáng đồng điệp mới nói được hết mức cái lạng quạng cái băng hăng bó hó cái nhăn nhó chân chừ cái nửa đời nửa đoạn cái dở dang tức tưởi của những toan tính muộn màng. (có nghe chăng, cái hơi thở hắt, cam đành!) Thấy chưa, thấy cái xuống hàng lạ lắm đó chưa.

Đêm

chờm củi, khói

ngây ngây

nhà ai sười muộn

cuối ngày đông miên

bước chân đi giữa vạn miền

về nghe một chút bình yên

phập phồng

đã quen đời

gánh

mênh mông

vết thương vết nhớ

mặn nồng

vết đâm...

giả sử làm ngang viết (đọc, coi, ngó...) vậy được không

bước chân đi giữa vạn miền

về nghe một chút bình yên phập phồng

đã quen đời gánh mệnh mông

vết thương vết nhớ mặn nồng vết đậm

có thấy gì khác lạ không. Người nghe chắc không thấy lạ. Nghe xuôi tai. Nghe thuận thảo. Nghe êm ái như có ngón tay nghề thường nào sờ soạng lên vết cắt còn rịn máu. Nghe như có hơi thở trầm hương nào rà sát lên lớp da non mới vừa bắt miệng. Thơ đó. Có gì lạ đâu. Thơ y như hồi nào tới giờ. Y như cái hồi cô Kiều chảy giọt nước mắt thất thân theo kiểu sáu-tám-ôi-kim-lang-hỡi -kim-lang-thôi-thôi-thiếp-đã-phụ-chàng-từ-đây. Hơn nữa muốn cho đúng điệu nhất thì phải đọc và viết rõ ràng như vậy : (hai chấm, xuống hàng) (thụt vô một hàng) *Ôi Kim lang,hỡi Kim lang* (xuống hàng) (ló ra một hàng) *) Thôi thôi thiếp đã phụ chàng từ đây* Lục bát là phải vậy. Luật chơi đã rành rành ra thế. Dẫu có chịu chơi cách mấy (phá thể, biến thể... gì gì đi nữa) thì cũng phải trên dưới rõ ràng. Sáu trên tám dưới. Sáu trên tám dưới. Sáu trên tám dưới. Cứ như vậy đó mà bốn-câu-ba-vần hay trường-thiên lưu liên sao sao cũng được. (Ngoại trừ một ít bài ca dao có 8,10,12,14 chữ mỗi câu cũng chỉ phá lệ cho vui mà số lượng rất ít, không đáng kể) Còn về nhịp thơ (tiết tấu, ngắt câu ngắt chữ) thì phải là nhịp chẵn (2/2/2/2 hay 2/2/4 hoặc 4/4) như để phù hợp với cách thở hít của người ta, nhẹ nhàng, đều đặn, hòa hoãn .Vậy sao (lại tại-sao) mà ngang ngược trôi sụt cho đến đổi thác theo thât thường như vậy.

đã quen đời

gánh

mệnh mông

vết thương vết nhớ

mặn nồng

vết đậm

mà không thác theo sao được vì có phải vết nào cũng giống vết nào đâu. Cái làm nên thương nên nhớ đâu phải cái hời hợt cạn sỏi phui rớt ngoài da. Cái làm nên thương nên nhớ phải là cái hun hút thăm thẳm, cái trong trong tuyệt mù, cái người-Huế-nhớ-nhau-trọn-đời, hết kiếp. Như vậy nếu không xuống-hàng, nếu cứ viết ngang bằng thì làm sao khỏi lẩn cấn. Thử coi. Vết thương vết nhớ mặn nồng vết đậm. Vết nào như vết này. Ai mà chịu. Cái vết quan trọng nhất, đầu mối của mọi thứ dấu vết trên đời này phải có cái chỗ riêng của nó, một mình, để thấy được cái chỗ đương hai hóa thành một, để thấy được bỗng chốc đầu cổ tay chân gì cũng mất tiêu ráo trội mà chỉ còn gom lại có một chỗ duy nhất, để gọi nhau nắn nít, tượng hình mà cũng tượng tình nhất, cái chỗ để gọi nhau "mình ơi". Vết đậm.

vết thương

vết nhớ

mặn nồng

vết đậm

(có nghe không hơi thở rướn ròn rợn vết mặn nồng !) Tại vậy đó mà thơ cứ phải dầy này, vụng vẩn, vụt chạc vì có quá nhiều điều lẩn cấn, tức tưởi, không yên. Muốn nói cho hết, cho đủ, cho vừa thì chỉ còn cách bứt tung ra khỏi cái vòng khuôn chặt chĩa êm xuôi quen thuộc đó. Có điều gì khó nói hay nói mà không thể nói hết. Có điều gì phải giấu lại dù vốn muốn phơi trần. Ấm a ấm ức lổ đở. Nửa chừng. Có điều gì muốn la hét mà môi cứ ngậm cầm. Hay miệng há hốc mà tiếng cứ ứ nghẹn.

*ngồi bên cửa
lọt ưu phiền
dễ chừng năm tháng
đã quên
lòng người
một vòng dang rộng xa khơi
một ôm huyệt hằng
phiên trời thâm căn
ngồi nghe thương thế lịm dần
với mốc meo nắng
với tần ngần
mưa
 với mưa
 với mưa
 với mưa*

với môi bần bật âm thừa khổ sai

Mắt nhắm nghe thơ hẳn cũng nói không trật rằng thì là thơ lục bát. Mà mở mắt ngó trùng trùng thì lại ngỡ ngỡ không chắc. Cái hình ảnh và nhịp điệu quen thuộc sáu tám đầu còn nữa. Ma lực của vần điệu và cú pháp đã phù phép hồn người ra khỏi cái mặt phẳng một chiều tĩnh lặng để hóa thân vào cái cõi lừng lững ba chiều. Ở đó thơ đọc đã đảo tượng. Ở đó thơ điêu khắc trầm luân. Có lúc nào thấy được chẳng cái hình người gầy gập, ngồi bó gối, gục đầu chịu trận dưới cơn mưa xối xả của định mạng, hồn thương phế, miệng ngậm cảm đến nỗi mỗi tiếng hét bất lực chưa kịp thoát ra đã vỗ ngược vào lồng ngực từng tràng sấm sét. Đọc thơ, nhìn thơ mà như mừng tượng sờ được từng mảng-thơ bôi tô đắp trét. Thấy không, nổi phiền muộn như một thứ chất lỏng dẻo nhẹ âm rít chảy-ngấm-thấm-lọt vào lòng người vốn dĩ như cái miệng phễu nên hứng không sót một giọt nào, lệ cường toan. Thấy không cái huyệt hằng có thật, có thật đến quơ tay còn ôm được cái trống không, thật như đuôi-mắt-chân-chim đã mỏi, thật như đường-môi-cắn-chỉ đã tưa, thật như sợi-tóc-ráng-chiều đã tối. Thấy không, mùa nắng đã qua, em đã xa và mùa mưa đang tới. Những giọt mưa mang hơi ẩm phủ mốc meo lên tám lòng cổ độ. Và tình chúng ta, tình chúng ta còn lại gì ngoài một năm di hài.

*ngồi bên lệ cổ di hài
dễ chừng năm tháng
đã dài
thiên thu
ngồi vàng vọt
bóng trắng
lu
với riêng ngồi lại
ao tù
thiết thân*

Thử chép lại bài thơ theo cái khuôn khổ ngay ngắn, nghiêm chỉnh, cân xứng như vốn dĩ đã ngàn năm coi còn có cái tác dụng huyền hoặc đó chăng? Câu thơ lục bát tự thân rất xuôi chèo mát mái, vần điệu thảo ngay, dịu dàng, dễ chịu. Vừa có yêu vận vừa có cước vận làm bài thơ có quá hai câu trở lên nối nhau khít rím, chặt chĩa, liền lạc như một tràng chuỗi hạt hiền lành mà vị trí và vai trò của từng hạt chuỗi được phân bổ đồng đều tạo nên

một thể quân bình hoàn chỉnh. Nhìn như vậy, lục bát chính là thể thơ biểu hiện rõ nhất cho cái thể thăng bằng tuyệt diệu trong lòng người Việt, bài học khôn ngoan nhất của cuộc trường chinh cam go dành đất sống với hai thể lục đối nghịch thường xuyên, thiên nhiên và ngoại xâm. Sự hòa điệu giữa người và người cũng như giữa người và thiên nhiên đã phản ánh trong cái nhịp hài hòa, thuận thảo, êm ái, tự tại... của những câu lục bát ngay từ thời còn là ca dao bay lượn trên sông nước ruộng đồng. Vì vậy, nếu có tìm đọc lại ngàn bài lục bát cũng vẫn y cái giọng điệu và nhịp tiết đều đặn, hiền lành, ngọt ngào... như ru như dỗ. Dỗ người vì chính lòng mình đã được dỗ yên. Ngay cả đến thời gần đây, lục bát vẫn còn nguyên cái thể thăng bằng dễ thương đó. Nhìn một bài thơ lục bát của Nguyễn Bính được chép tay bằng mực tím y như ngó một cô con gái nhà lành, thùy mị, phía trước phía sau tề chỉnh, cái gì cũng vừa vừa phải phải, như chính cái đòi hỏi chừng mực của một thời kỳ mực thước. Nhưng mà có còn nữa đâu, cái thời vừa-vừa-phải-phải đó. Những khám phá mới của khoa học và triết học giữa hai thời hủy diệt lớn đã làm thay đổi hẳn lối sống và nếp suy nghĩ của con người. Đã có người kêu lên thượng đế đã chết. Không biết ông ta có chết thật không chớ con người thì quả tình ngất ngư đến mất thờ. Khoa học tăng hiệu năng tàn phá theo cấp số nhân, triết lý cứu rỗi con người theo cấp số cộng, chiến tranh làm mọc lên những thành phố lở lói nhanh hơn cây xanh, máy móc tăng vọt tốc độ của đời sống lệ hơn suy nghĩ và đô thị vây khốn con người trong những giấc mộng cụt đầu cụt đuôi. Chung cư khoá trái cửa kín mít, ngã tư ngã năm ngã sáu ngã bảy, đèn xanh đỏ chớp tắt chớp tắt, chiếc đỉnh ốc của Charlot, con chó điều-kiện-hoá của Pavlov, miệng đại vực mở toác hoác ngay giữa con phố triệu người, miệng đại vực mở tanh banh ngay giữa lòng ngực ám khói, mặt trời rò dại, mặt trăng thất tiết... Và con người, con người thành kẻ thất lạc chính mình.

mỗi lần đi

một hỏi đường

tôi chậm lụt giữa nộ cuồng thế gian

giữa trăm khốc liệt giăng hàng

tìm đâu

tôi ?

ở ngồn ngang sự tình

Không phải tự nhiên mà lục bát đèo bồng làm mặt lạ. Tại đã tới lúc người ta lạ mặt với chính mình và với cả thế giới chung quanh. Thiên nhiên không còn là cõi trú ẩn bao dung và tha nhân thì trở thành địa ngục. Con người tới và đi như khách lạ ngang qua cuộc đời tựa quán trọ buồn hiu. Cõi nhân gian rốt lại chỉ là một cõi giả hình và cuộc sống nếu có thật chỉ gom lại trong từng khoảnh khắc. Chân lý thay đổi như trò mạo hóa. Mọi đối cực của cuộc đời là trò chơi của chữ nghĩa và sự chọn lựa về một phía nhất định chỉ là thái độ nguy tín nhất của con người. Đầu-đuôi, trên-dưới, ngược-xuôi, trong-ngoài, tốt-xấu rồi ra cũng chỉ là những khái niệm hết sức tương đối, hình học không gian đã phá vỡ định đề Euclide, ở bên ngoài trái đất trên tuốt mấy tầng mây mọi thứ đã lộn nhào, và sau cuộc đổi đời năm ấy, những nấc thang giá trị cũng lộn tùng phèo trong lòng ta. Còn lại gì không, có còn lại gì không trong lòng ta, thể quân bình huyền thoại.

mỏng manh

là sợi tơ tầm

hoang mang là tiếng thơ

thầm gọi tên

là trăm con chữ tạt nguyên

là trăm con chữ tật nguyên ? ờ chữ nghĩa đã tật nguyên nên chỉ đưa đến ngộ nhận và bế tắc. Đến một lúc tất cả trở nên nhòe nhoẹt, lờ mờ, nhập nhằng, lộn cợn... đường ranh biệt biệt đã mỏng hơn sợi tơ tằm thì còn chỗ nào để phân biệt phải-trái, đúng-sai, vui-buồn, mê-tỉnh... Đã không rõ ràng thì chỗ nào là chỗ phải dừng. Mà dừng lại có chắc đã đúng chưa khi hạnh phúc chỉ là mặt này của đau khổ mặt kia, khi tiếng cười có khi chỉ là nguy trang của tiếng khóc, khi yêu đương chỉ là mầm móng của tan vỡ, và mộng mị chính là khởi đầu cho một cuộc tự sát dịu dàng. Vậy thì có cần phải đi ngay về thẳng, đường đi có còn chỗ tới khi chỗ về đã bít đường lui. Sao không lung lảng khi chính lòng ta khệnh khạng, bối rối, mù mờ trước những đối cực bất phân. Sao không xiên xẹo khi chính lòng ta còn không ngay ngắn, nữa là.

chao ơi

thiệt tội đê mê dài

nghiến sâu thân thể

lạc loài thể thân

chừ

trùm cái bóng phân vân

về mô cũng đùng chút gần

thịt xương

.....

ta về

nhang khói lắt lay

thôi âm hồn nọ

vẫn ngày dương gian

.....

ta về

như gợn gió âm

ở lâu vết buốt

ngực trầm tích kia

giọt mưa giọt lệ đầm đìa

thất phu

nhòe buổi ta về

trắng

không

nghe không em, thơ như cái hơi thở rướn từ một vết thương chí tử, vói, níu, bắt trầm qua cuộc sống, như cái hơi thở hắt từ một trái tim đã mỗi nắn nuôi qua bờ cõi từ sinh. Những câu những chữ rơi, rụng bất ngờ như chính những bày-đặt-rất-tỉnh-cờ của định mạng. Đọc lại trên môi, đọc lại trong mắt để thấy rõ ràng cái chúng ta không thấy được, bộ mặt thật của cõi người, phân vân, lay lắt, lộn xộn, lu bu, rối bù... Thơ như một cố gắng vót vát để định hình cái không có hình dáng nhất định, cuộc đời, tình yêu, hạnh phúc, đau khổ, niềm vui, tiếng khóc, câu cười... đã không còn là cái như ta đã tưởng, đã thay đổi rồi khi chính lòng ta đã lụy, từ khi... Bởi vậy, đâu phải khi không lục bát bỏ hàng rẽ lối, chệch choạng, khấp khểnh. Bởi chính lòng người đã thương tật nên vóc hình cũng khấp khểnh, chệch choạng, bỏ lối rẽ hàng đó thôi. Mà hồng chùng phải vậy lục bát mới tận tụy được cùng ta, cuộc trầm luân đó. Từ khi Picasso chẻ hình người ra làm trăm mảnh vụn thì bộ mặt nhân gian cũng đâu còn lạnh lặn nữa. Hoặc chỉ lạnh lặn theo cái mỹ cảm mới. Mỹ cảm của chất nổ banh da xé thịt, của lò thiêu người, của ám sát chính trị, của họa diệt

chúng... Lần này, với Hoàng Xuân Sơn cái trật tự lạnh lặn cũ cũng phải bị phá đổ đi để lập lại một trật tự mới, trật tự của cuộc điêu tàn mới. Lục bát bị xé ra từng mảnh rồi ráp lại theo cái nhìn vỡ vụn của con mắt điêu linh. Chông ngược đầu xuống đất, mọi sự có đi thường hơn khi đứng hai chân trên mặt trần gian này mà làm thơ ? Thơ lộn lạo như cỡi hồng trần tất tả, thơ hỏn hển khi con tim đập sai nhịp nhân gian, mệt đừ

tiễn cung . vút

một đuôi mây

hời ơi tình lụy

ngón tay

trề tràng

Từ cái vị trí lỏng chông của cuộc sống bất an, của cái tâm bất định, của cái tình bất khả, thơ là đường bay lêu lổng của con tim bất trắc trong một thế giới bất ổn. Như vậy có gì bất thường đâu khi lục bát vắn vẹo, co rúm hay luông tuồng suông sã ... chẳng qua như cái hơi thở của mình, những khi... đời dở chứng. ... khi đó, con tim nhỏ xíu đập, chồi như đuôi cá mắc cạn ... khi đó, cổ thắt nghẹn như cái cần đàn bẻ quặp lại sợi trúc ti

lệ từ trích một nét ngang

nguyên thân đuối . lả

quy hàng my nương

Khi đó, lục bát là hơi thở rướn níu ta lại với cuộc đời.

CAO VỊ KHANH

In tại nhà in riêng của Thư Án Quán Điện Thoại: (908)769-1718 Email: tranhoaitu@yahoo.com